

Sjiek

Hij was al oud en het leven had hem getekend. Alles had hij al meegemaakt; over het leven geen illusies. Veel van zijn werk had gelegen in de horeca. Zelfs op hoge leeftijd hielp hij een vriend met een cateringsbedrijf wanneer deze bij grote opdrachten personeel tekort kwam. Hij deed dat voor niets, want de cateraar had hem indertijd ook in moeilijke tijden geholpen. Dit was het minste wat hij terug kon doen.

Onverwacht regelde de horecavriend als dank voor zijn bijspringen in hectische tijden een dineetje in een 1-sterrenrestaurant. Verwennelijk, in de verwachting dat zijn oude vriend dat fantastisch zou vinden.

Het restaurant was gemiddeld meer dan een jaar van tevoren volgeboekt; de gasten kwamen van heinde en verre, vanwege de geroemde kwaliteit.

De inrichting was strak en modern wat consequent werd doorgevoerd in de dis.

Heel sjiek werd het hoofdgerecht, onder een zwaar verzilverde deksel verborgen, aan hem voorgezet. De oude man keek nieuwsgierig eronder en was verbijsterd.

“Heeft u het raam openstaan?”, vroeg hij aan de ober, die het juiste gezicht had opgezet tijdens de bediening.

“Heeft u het koud?”, vroeg deze bezorgd, want een goed verstaander heeft een half woord nodig en de gast moet het naar zijn zin hebben. Eén ster verdienen je niet zomaar.

“Nee, in het geheel niet”, antwoordde hij, “maar misschien vliegt dit stukje vlees dan naar buiten vergezeld door die twee erwten die hem omringen. Dat bedje van spinazie kan ook wel mee. Dan landen ze meteen zacht.

Geef mij maar een kroket”.